

عنوان مقاله:

سامانه امنیت غذایی، ابزاری حاکمیتی برای شناسایی و مداخله موثر در کاهش فقر و ناامنی غذایی

محل انتشار:

اولین کنفرانس حکمرانی و سیاستگذاری عمومی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 5

نویسندگان:

محمدرضا هنرور - دکتری تغذیه، معاون تحقیقات و فناوری، و عضو هیئت علمی دانشگاه علوم پزشکی گلستان، گرگان، ایران،

ناصر بهنام پور - دکتری آمار زیستی، عضو هیئت علمی دانشگاه علوم پزشکی گلستان، گرگان، ایران

زهرا عبداللهی - دکتری تغذیه، مدیر کل دفتر بهبود تغذیه جامعه، وزارت بهداشت درمان آموزش پزشکی، تهران، ایران

فرزانه صادقی - کارشناس تغذیه دفتر بهبود تغذیه جامعه، وزارت بهداشت درمان آموزش پزشکی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

امنیت غذایی در واقع بنیان یک جامعه توسعه یافته و عنصر اصلی سلامت فکری، روانی و جسمی اعضای آن می باشد. در دهه اخیر با برجسته شدن مفهوم توسعه انسانی در سطح جهان، مسئله امنیت غذایی ابعاد تازه ای بخود گرفت. سازمان ملل متحد در سال 2008 نقشه جهانی امنیت غذایی را منتشر و کشورها را در طیف بسیار پرخطر، پرخطر، با خطر متوسط و کم خطر تقسیم بندی کرد. ایران در این تقسیم بندی در رده مناطق پرخطر از نظر امنیت غذایی به شمار آمد. فقر و ناامنی غذایی موضوعی است که باعث دامن زدن به پدیده مهاجرت می شوند. در سال 2015 حدود 244 میلیون مهاجر بین المللی وجود داشت که این میزان نسبت به سال 2000 به میزان 40 درصد افزایش داشته است. بررسی ها نشان می دهند که یک سوم مهاجران بین المللی بین 15 تا 34 سال سن دارند. در حالیکه عمده توجه ها به مهاجرت بین المللی معطوف شده است، پدیده مهاجرت داخلی در مقیاس بسیار گسترده تر در حال وقوع می باشد. بر اساس تخمین های صورت گرفته در سال 2013 تعداد مهاجران داخلی 763 میلیون نفر برآورد شده است. سهم عمده مهاجران داخلی مربوط به مناطق روستایی است که بیش از 75 درصد جمعیت مناطق فقیر و ناامن غذایی در جهان را تشکیل می دهد و مردم این مناطق بیش از هر چیز به منابع معدنی و طبیعی وابسته هستند. در شرایط بحران های طولانی، مهاجرت به ندرت یک انتخاب آگاهانه است، اما برای اجتناب از تعارضات محلی و یا فقر شدید و از بین رفتن معیشت ضروری است. یکی از مهمترین علل گسترش ناامنی غذایی، تخریب محیط زیست، پدیده بیابان زایی (Desertification) و گسترش بیابان ها است. بیابان زایی از دست رفتن زمین به دلیل پیشرفت تپه های شنی نیست، بلکه فرایند تخریب سرزمین است که عوامل انسان ساز و عوامل طبیعی آن را ایجاد می کند. بیابان زایی، گسترش زمین های خشک به علت اقدامات ضعیف کشاورزی (از جمله پرورش بیش از حد، تخریب باروری و ساختار خاک)، مدیریت نامنظم رطوبت خاک، شوری و فرسایش خاک، حذف جنگل و تغییرات آب و هوایی رخ می دهد. ایران در کمربند خشک جهانی قرار گرفته است و با آن که سهم آن از خشکی های جهان تنها 1.2% محسوب می شود اما 2.4% از بیابان های کره زمین را در خود جای داده است، میانگین بارندگی کشور یک دوم و تبخیر آن سه برابر میانگین جهانی است. در سال 2011 انجمن علوم خاک ایران اذعان کرد که ایران از بالاترین میزان فرسایش خاک در دنیا رنج می برد. با توجه به موضوعاتی که مطرح شد، طراحی مداخلات موثر و پایدار در حوزه اشتغالزایی و احیاء محیط زیست به منظور کاهش فقر و ناامنی غذایی در جوامع آسیب پذیر اجتناب ناپذیر است. سرمایه گذاری در توسعه روستایی پایدار، انطباق تغییرات اقلیمی و معیشت روستایی انعطاف پذیر، بخش مهمی از پاسخ جهانی به چالش مهاجرت فعلی است. سرمایه گذاری در کشاورزی پایدار و معیشت های روستایی می تواند به مردم کمک کند تا در سرزمین خود باقی بمانند، هرچند که چالش وجود داشته باشد و بتوانند توسعه ی محسوس عادلانه ای را به ارمغان بیاورند، بنابراین تقلیل منابع و تنش را کاهش می دهد. راهکار معیشت کشاورزی تاب آور Resilient Agriculture ...

کلمات کلیدی:

